

علی ربیعی: |جمهوریت بیشتر - مقاومت بیشتر و کارآمدتر

جمهوریت بیشتر - مقاومت بیشتر و کارآمدتر

علی ربیعی*

اگر برجام را حداقلی میدانیم و چیز بیشتری از آمریکا می‌خواهیم، باید نگاه خودمان را متوجه داخل و توده آگاه رأی‌دهنده و تأسیس‌گر نظام جمهوری اسلامی بکنیم و به فرمول «جمهوریت بیشتر» روی آوریم.

«برجام، حداقل بود؛ چه برای شما و چه برای ما. اما اگر بیشتر می‌خواهید، باید بیشتر هم بدهید.» روحانی همچنان که پیشتر گزینه جنگ را از روی میز او باما جارو کرده بود با ارائه فرمول «بیشتر در مقابل بیشتر» آرایش میز مذاکراتی ترامپ را درهم ریخت: ترامپ با این استدلال عریان که «ایرانی‌ها هیچ‌گاه در میز مذاکره نباخته‌اند» و «من از اول می‌دانستم که جان کری از پس ظریف برنخواهد آمد» میز مذاکره را به قهر و قلدری ترک کرد.

مطابق برآوردی که وزیر خارجه رژیم صهیونیستی برای ترامپ عرضه کرد سلسله عملیات تحریمی که ترامپ در پیامد خروج از برجام به عمل آورد برای اسرائیلی‌ها بسی مهم‌تر از خدماتی بود که او در به رسمیت شناختن اشغال جولان و پایتخت نامیدن قدس شریف برای اشغالگران به عمل آورد. به تعبیر دیگر در سویه وارونه این گزاره می‌توان دریافت که برجام از دید اسرائیل یک پیروزی ایرانی در میز مذاکره بود که ارزش آن پیروزی نظامی - میدانی اشغالگران در اشغال جولان و جعل «پایتخت» برای رژیم اشغالگر را پشت سرمی‌گذاشت.

اکنون پس از مدت کوتاهی که از ارائه فرمول ایرانی «بیشتر در مقابل بیشتر» در سازمان ملل می‌گذرد فرصتی بی‌نظیر در اختیار کشورمان قرار گرفته که آن گزاره را از آخر بخوانیم:

آری ما اکنون در موقعیتی قرار گرفته‌ایم که چیزی به مراتب بیشتر از آنچه که برجام فراروی منافع ملی قرار داده بخواهیم. چیزی که شایسته جایگاه ایران در جهان امروز است. ما نمی‌خواهیم ایران آن جزیره محاصره شده و جدا از جهان باشد که آمریکا بشدت طالب آن است

و تحریم‌ها و عملیات موسوم به «فشار حداکثری» را تبدیل به پشتوانه آن جزیره‌سازی کرده است.

ما به مثابه یک ملت نمی‌خواهیم جزیره شویم، می‌خواهیم ایران بمانیم. اکنون ایران در آستانه انتخابات مجلس در شرایطی قرار گرفته که نیرومندتر از هر زمان دیگر ایران بماند. ما اگر برجام را حداقلی می‌دانیم و چیز بیشتری از آمریکا می‌خواهیم، باید نگاه خودمان را متوجه داخل و توده آگاه رأی‌دهنده و تأسیس‌گر نظام جمهوری اسلامی بکنیم و به فرمول «جمهوریت بیشتر» روی آوریم.

برجام بالاترین محصول حدی و درجه‌ای از جمهوریت جمهوری اسلامی بود که مشارکت این ملت در انتخابات ۹۲ آن را به منصفه ظهور درآورد. ما اگر خواهان چیزی به مراتب بیشتر از برجام هستیم باید بر مبنای یک هماهنگی سه‌قوه‌ای همه شرایط را برای انتخاباتی به مراتب باشکوه‌تر، مشارکتی‌تر و فراگیرتر از همه انتخابات‌های پیشین فراهم کنیم به نحوی که قلمرو پوشش آن همه ملت با همه سلیق و سبک‌های زیستی و تنوعات فرهنگی و سیاسی را با همه کاندیداهایی که می‌توانند معرف آن تنوع عظیم ملی باشند شامل شود. رویکرد تکاملی رئیس‌جمهوری به انتخابات و ارائه الگوی مجلس اول ریشه در همین ضرورت انکارناپذیر مقاومت ملی در مقابل زورگویی آمریکا داشت. متأسفانه بازنمایی ضعیفی که رسانه ملی برای جایگاه انتخابات و نقش آن در ارتقای قدرت ملی ارائه می‌کند فاقد آن رویکرد تکاملی جمهور ملت ماست و عمدتاً انتخابات را به سطح قطبی‌سازی‌های کاذب و غیرضرور تقلیل می‌دهد.

به‌عنوان مثال داستانی که اخیراً رسانه ملی برای «اتم» مونتاژ کرده بود به طرزی ناشیانه بر یک تحریف فاحش از نقش انتخابات استوار شده بود. در بخشی از این داستان‌نویسی انتخاباتی اوباما را می‌بینیم که بخشی‌گزینشی از یکی از سخنرانی‌هایش بر صفحه تلویزیون جمهوری اسلامی اکران می‌شود.

اوباما در این فراز خطاب به بخشی از آمریکایی‌هایی که فرق میان احمدی‌نژاد و روحانی را سطحی می‌پندارند نهیب می‌زند و می‌گوید آنها آن شیفت و تغییری را که در پیامد انتخابات ۹۲ در سیاست ایران رخ داده نمی‌فهمند و دست‌کم گرفته‌اند. نقل‌قول و نمایش سخنرانی مذکور اوباما در «داستان اتم» به همین جا ختم و جمله بعدی او قیچی می‌شود که در ادامه گفته بود اگرچه روحانی بخشی است از هسته سخت نظام و رویکرد ایدئولوژیک و خصم‌آلود به اسرائیل و آمریکا دارد

اما از سوی دیگر او شوق ایرانیان برای تغییر را نمایندگی می‌کند و ما به مثابه آمریکا نباید این تغییر در رویکرد مردم ایران به تعاملجویی با جهان را نادیده بگیریم.

این بخش از همان فراز سخنان اوباما به طرزی کاملاً معنادار حذف می‌شود تا عاملیت انتخاباتی انسان ایرانی و نحوه تأثیرگذاری تعاملجویی جهانی ایرانیان بر کاخ سفید به محاق رود و مورد پرده‌پوشی قرار گیرد. در گذر از اوباما به ترامپ شاهد آن گسست بزرگی هستیم که در نگاه به مسأله انتخابات و موضوع نمایندگی ملت ایران در آمریکا رخ می‌دهد: ترامپ از همان لحظه روی کارآمدن در امتداد عملیات ضدولتی برخی جریان‌های ناآگاه داخلی، اصل دموکراسی و انتخابات در ایران را بالمره منکر می‌شود و آدم‌های ترامپ این پرسش را که «بواقع چه کسانی ایران را نمایندگی می‌کنند» به پیش می‌کشند و پاسخ آن را در بیرون از صندوق انتخابات می‌جویند.

دی ماه ۹۶ و در پیامد پیش‌بینی نشده آن خروج آمریکا از برجام درست در نقطه تلاقی و همسویی آن کم‌خردی‌های داخلی و آن عقلانیت ضدبرجامی صهیونیستی رخ می‌دهد.

سخن آخر اینکه رخداد‌های اخیر عراق را بنگریم و ببینیم که ناامیدی از صندوق انتخابات چگونه می‌تواند مطالبات برحق مردمی را مستعد سمت‌گیری به فراسوی سامانه انتخاباتی نماید. در ایران خوشبختانه آن ائتلاف اعلام نشده میان برخی جریان‌های تنگ‌نظر با منفعت‌جویی داخلی و هوشیاری شیطانی صهیونیستی نتوانسته امید مردم را ترور کند و مردم را از صندوق انتخابات مأیوس و برکنار سازد.

جمهوریت بیشتر و با معناتر ساختن انتخابات همچنان که در پیامد اصلی و بلافصل آن بر عیار مقاومت ملی در داخل می‌افزاید در پیامد بیرونی و جهانی آن چیز به مراتب بیشتری از دستاوردهای حداقلی برجام عاید منافع ملی خواهد کرد.

*دستیار ارتباطات اجتماعی رئیس‌جمهوری و سخنگوی دولت